

**Zaproszenie do nadsyłania artykułów
do XVI tomu czasopisma „Światowit” za 2018 r.**

Drodzy Autorzy,
zapraszamy do nadsyłania artykułów do XIV (LV) tomu czasopisma „Światowit” za 2018 r.

„Światowit” jest rocznikiem Instytutu Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego sklasyfikowanym w European Reference Index for Humanities (ERIH) i jednym z najstarszych polskich czasopism archeologicznych, wydawanym od 1899 r.

„Światowit” jest czasopismem naukowym skierowanym do całej archeologicznej społeczności badaczy w Polsce i zagranicą, uwzględniającym najnowsze metody badawcze i różne archeologiczne specjalności. Szeroki zakres badań prezentowanych w czasopiśmie, zróżnicowanych kulturowo, chronologicznie i terytorialnie służy naukowym dyskusjom i poszukiwaniu inspiracji badawczych.

Redakcja przyjmuje artykuły naukowe w zakresie archeologii śródziemnomorskiej i pozaeuropejskiej, archeologii pradziejowej, średniowiecznej i archeologii Polski. Publikowane są także recenzje prac archeologicznych.

Redakcja przyjmuje artykuły w języku angielskim, niemieckim, francuskim, włoskim, hiszpańskim, rosyjskim, ewentualnie także w języku polskim, jeśli jest to uzasadnione merytorycznie.

Złożone w redakcji teksty podlegają ocenie merytorycznej na podstawie anonimowych recenzji grupy niezależnych ekspertów („double-blind system”).

Po przyjęciu artykułu do druku Autorzy otrzymują do akceptacji umowy wydawnicze dotyczące praw autorskich do tekstu i wykorzystywanego materiału ilustracyjnego.

„Światowit” ukazuje się raz w roku w wersji papierowej i jest dostępny także w wersji elektronicznej na stronie internetowej Instytutu Archeologii UW, gdzie znajdują się także wskazówki dla Autorów (<http://www.archeo.uw.edu.pl/szablon.php?id=121>).

Gwarantujemy autorom egzemplarz autorski i pdf artykułu.

Termin nadsyłania tekstów do bieżącego tomu upływa **1 października 2018 r.**

Redakcja przyjmuje materiały w wersji elektronicznej na adres swiatowit@uw.edu.pl.

Serdecznie zapraszamy do współpracy.

Redakcja „Światowita”

Adres redakcji: Instytut Archeologii, Uniwersytet Warszawski, Krakowskie Przedmieście
26/28, 00-927 Warszawa

Wskazówki dla Autorów

Wskazówki edytorskie

Plik tekstowy zapisany w formacie .doc/.docx, a w przypadku wykorzystania szczególnych fontów dodatkowo w formacie .pdf, powinien zawierać:

- tekst artykułu z tytułem także w języku angielskim,
- abstrakt (do 1500 znaków) w języku angielskim i, jeśli to możliwe, w języku polskim,
- słowa kluczowe (5-10) po angielsku i w języku tekstu,
- podpisy do rycin w języku tekstu i po angielsku,
- wykaz literatury,
- dokładne dane Autora (Autorów): tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko, afiliacja, e-mail.

Tekst należy zapisać czcionką Times New Roman, 12 pkt., z odstępem 1,5 wiersza, bez formatowania, wyróżnień i list generowanych automatycznie.

W przypadku użycia specjalnych fontów w tekście np. dla starożytnych języków, należy je wskazać i udostępnić redakcji.

Odwołania do ilustracji w tekście w nawiasach okrągłych należy podawać w języku artykułu (np. Ryc., Fig., Abb.) z ciągłą numeracją arabską.

Podpisy do ilustracji powinny zawierać oprócz opisu także nazwiska autorów ilustracji lub odesłanie do ich źródeł.

Nazwy stanowisk archeologicznych należy podawać z lokalizacją w systemie administracji według zasad obowiązujących w danym państwie.

Cytaty w tekście powinny być zaznaczane cudzysłowem zgodnie z zasadami języka artykułu. Ewentualnie dla wyrażenia emfazy lub wyróżnienia można stosować górne apostrofy, np. 'oriental' look.

Współczesne nazwy, terminy obce dla języka tekstu należy wyróżniać kursywą, np. *al fresco* technique, czy też *Casa delle Sfere Fittili* at Aghia Triada. Podobnie zapis kursywą przeznaczony jest dla cytatów, terminów i zwrotów w językach starożytnych, w tym dla skrótów i terminów łacińskich, np. *et al.*, *in situ*, *infra*.

Każda ilustracja powinna stanowić osobny plik graficzny nazwany zgodnie z numeracją w tekście (np. Fig. 1) i zapisany w formacie .jpg lub .tif w rozdzielczości przynajmniej 300 dpi dla fotografii, natomiast dla rysunków zapisany w formacie .tif w rozdzielczości przynajmniej 600 dpi. Wymiary ilustracji powinny odpowiadać skali reprodukcji, a maksymalne pole

rycin pełnowymiarowych wynosi 17 x 23 cm. Należy unikać umieszczania na ilustracji opisów, stosując oznaczenia literowe lub cyfrowe objaśniane w podpisie.

Zasady cytowania prac

System cytowania

Odesłania do literatury powinny być tworzone zgodnie ze zmodyfikowanym systemem harwardzkim, ale podawane nie w tekście, tylko w przypisach dolnych generowanych automatycznie według systemu skrótów rozwiniętego na końcu artykułu w wykazie literatury.

Kilku autorów

Kolejne cytowane w przypisach publikacje należy rozdzielić średnikiem, np.

Piątkowska-Małecka, Tomek 2015, 12–14, tabs 1–3; Żuchowska 2015, 143–145, figs 1–3.

Kilka prac tego samego autora

W przypadku odwołania do kilku prac tego samego autora wystarczy po średniku umieścić datę wydania kolejnej publikacji, natomiast jeśli wydane zostały w tym samym roku, to należy nadać im kolejne litery alfabetu po dacie publikacji, np.

Madyda-Legutko1987a, 15–20; 1987b, 21–25.

Trzech i więcej autorów

Jeśli publikacja ma trzech i więcej autorów należy ją cytować z użyciem pierwszego nazwiska i dopiskiem *et al.*, natomiast w spisie literatury należy podać wszystkich autorów po przecinku, np.

Tanasi D., Barone G., Mazzoleni P. 2014, A Case Study for an Archaeometric Characterisation of Sicilian Middle Bronze Age Pottery (15th–13th c. BC), *Światowit* XI (LII)/A (2013), 47-64.

Brak autora

W przypadku cytowania prac bez nazwisk konkretnego autora należy wykorzystać nazwisko redaktora, bądź stworzyć inny skrót z datą wydania publikacji rozwinięty w wykazie literatury, np.

Breniquet C., Michel C. (eds) 2014, *Wool Economy in the Ancient Near East and the Aegean. From the Beginnings of Sheep Husbandry to Institutional Textile Industry*, Ancient Textile Series 17, Oxford, Philadelphia.

Autorzy starożytni

Odniesienia do prac autorów starożytnych należy podawać według przyjętych zasad w The Oxford Classical Dictionary (np. Liv. *Epit.* 70) i rozwinąć je osobno w wykazie literatury, jeśli chce się wskazać konkretną edycję dzieła, np.

Vitr. *De arch.* 2002, Vitruvio Pollione, *Architettura (dai libri I-VII)*, trad. S. Ferri, Milano.

Encyklopedie, słowniki, etc.

W przypadku cytowania wydań źródłowych, komentarzy, encyklopedii, słowników należy tworzyć skróty według zasad ogólnie przyjętych w danej dyscyplinie (np. CIL XI 1147), a następnie rozwinąć je osobno w wykazie literatury.

Publikacje internetowe

Publikacje internetowe należy cytować jak papierowe, natomiast w bibliografii należy rozwinąć je z podaniem adresu URL i datą dostępu w nawiasie, np.

Frei, K.M. 2014, Provenance of archaeological wool textiles: new case studies, *Open Journal of Archaeometry* 2.1, 1–5 (<http://doi.org/10.4081/arc.2014.5239>, accessed 13 January 2018).

W uzasadnionych przypadkach można tworzyć inne, dodatkowe skróty jak najbardziej zbliżone do zarysowanych ogólnych zasad cytowania, a następnie rozwinąć je w wykazie literatury.

Wszelkie skróty i określenia w przypisach i cytowanej literaturze należy stosować zgodnie z językiem cytowanej pracy, np. w jęz. angielskim w liczbie pojedynczej: ed., fig., tab., natomiast w liczbie mnogiej: eds, figs, tabs.

Zasady zapisywania bibliografii

Tytuły czasopism, monografii, prac zbiorowych, encyklopedii należy zapisywać kursywą ze wskazaniem miejsca wydania w oryginalnym brzmieniu, natomiast tytuły serii wydawniczych zwykłą czcionką, np.

Madyda-Legutko R. 1987a, *Die Gürtelschnallen der Römischen Kaiserzeit und der frühen Völkerwanderungszeit im mitteleuropäischen Barbaricum*, British Archaeological Reports International Series 360, Oxford.

W przypadku wydawnictw ciągłych (czasopisma i serie) nie należy stosować skrótów w tytułach, zachowując jednocześnie oryginalny (arabski lub rzymski) zapis numeracji tomu, np.

Mårtensson L., Nosch M.-L., Andersson Strand E. 2009, Shape of things: understanding a loom weigh, *Oxford Journal of Archaeology* 28.4, 373–398.

Redaktorów prac zbiorowych należy podawać przed tytułem, stosując określenia i skróty zgodnie z językiem cytowanej publikacji, np.

Spantidaki Y., Moulherat Ch. 2012, Greece, in M. Gleba, U. Mannering (eds), *Textiles and Textile Production in Europe: From Prehistory to AD 400*, Ancient Textile Series 12, Oxford, Oakville, 185–200.

Publikacje należy cytować według faktycznej daty wydania zamieszczonej w stopce redakcyjnej, natomiast w wykazie literatury powinno się wskazać np. datę roczną czasopisma zapisaną po numerze tomu, np.

Madyda-Legutko R. 1987b, Metalowe części pasów na obszarze kultury zachodniobałtyjskiej w okresie wpływów rzymskich, *Wiadomości Archeologiczne* XLVIII/1 (1983), 21–36.

W przypadku wykorzystywania tłumaczeń prac należy podać imię i nazwisko tłumacza oraz w nawiasie kwadratowym tytuł oryginału i ewentualnie miejsce oraz rok pierwszego wydania, np.

Sartre M. 1997, *Wschód rzymski. Prowincje i społeczeństwa prowincjonalne we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego w okresie od Augusta do Sewerów (31 r. p.n.e. – 235 r. n.e.)*, tłum. S. Rościcki, Wrocław, Warszawa, Kraków [*L'Orient romain*, Paris 1991].

W przypadku transliteracji cyrylicy należy wykorzystać standard ISO 9 (por. np. https://pl.wikipedia.org/wiki/ISO_9). Podobnie w przypadku cytowania literatury w innych alfabetach konieczna jest transliteracja na znaki łacińskie.